

ten af landets ressourcer. Det er en bekymring, vi må tage alvorlig, og svaret er, at man må indgå de nødvendige kompromiser mellem de forskellige irakiske grupperinger. Det er den eneste demokratiske og fredelige vej frem.

Så er der naturligvis de sikkerhedsmæssige udfordringer. De er store, og de hænger som nævnt sammen med den manglende forsoning. Det vurderes bredt, at mere end hundrede irakere dør dagligt som følge af den sekteriske vold eller terroranslag. Ifølge de seneste tal fra FN blev ca. 3.700 dræbt i oktober, og det er det højeste antal siden marts 2003. Det er selvfølgelig et tal, der gør dybt indtryk, og som jeg har sagt før, er hvert eneste dødsfald et for meget.

Kl. 15.50

Jeg har noteret mig, at de, der har stillet forespørgslen, interesserer sig meget for, om situationen nu kan kaldes borgerkrig eller kaldes noget andet. Det synes jeg altså faktisk ikke er særlig afgørende, for min skyld kan man kalde det, hvad man vil. Problemerne i Irak handler ikke om ord, de handler om handling.

Det afgørende er, at den sekteriske vold bliver bragt til ophør, og at landet bliver stabiliseret. I den sammenhæng vil jeg godt understrege, at en væsentlig del af sikkerhedsproblemerne udgøres af militserne, der stadig har alt for stort spillerum. Den irakiske regering må derfor gøre langt mere for at svække deres indflydelse, og det kan bl.a. gøres ved at styrke de irakiske sikkerhedsstyrker. Der er faktisk gode tegn på, at uddannelsesindsatsen og kapacitetsudbygningen blandt de irakiske styrker virker. Samtidig forholder det sig således, at efterhånden som de irakiske sikkerhedsstyrker magter flere opgaver og får overdraget mere ansvar, er det muligt, at de multinationale styrkers rolle kan blive justeret i retning af en gradvis mere tilbagetrukket rolle.

Sikkerhedssituationen påvirker også antallet af flygtninge. UNHCR anslår, at der er op mod 1,6 millioner internt fordrevne irakere. Det skønnes, at 425.000 personer i år er brudt op fra deres hjem, og dette tal vurderes i øjeblikket at stige med omkring 50.000 om måneden. Det hører så også med til billedet, at Irak traditionelt har haft et stort antal internt fordrevne, bl.a. på grund af Saddam Hussein-styrets forsøg på at – skal vi kalde det – arabisere områder med etniske mindretal. Det vurderes derfor, at cirka halvdelen af de 1,6 millioner internt fordrevne forlod deres hjem allerede før 2003.

Ifølge UNHCR befinder der sig nu op mod 1,8 millioner irakere uden for Irak, og heraf er størstedelen bosat i Jordan og Syrien. Hovedparten forlod Irak for mange år siden, men udrejsetallene har været stigende i 2005 og 2006. FN anslår, at 100.000 personer er flygtet ud af Irak om måneden det sidste halve år.

Stillerne af forespørgslen spørger så også til genopbygningsindsatsen. Det giver mig i øvrigt lejlighed til lige at rette op på lidt forvirring, der tilsyneladende har været i medierne. Der har været forlydender om, at der ikke skulle være en plan for genopbygningsindsatsen, men det er faktisk ikke korrekt. Udviklingsministeren har sammen med forsvarsministeren og udenrigsministeren i tæt samarbejde fastlagt en strategi, der i øvrigt også fremgår af regeringens Irakanalyse, der senest er opdateret i maj 2006.

Lad mig også understrege, at den danske genopbygningsbistand i Irak faktisk bliver gennemført nogenlunde efter planen. Folketinget har hidtil bevilget 500 mio. kr. for perioden 2003-2008, og med udgangen af 2006 vil over 400 mio. kr. ud af dette beløb være enten øremærket eller anvendt.

Jeg vil gerne tilføje, at alle danske genopbygningsaktiviteter er aftalt med vores irakiske partnere, og at aktiviteterne i øvrigt følger prioriteterne i den irakiske regerings såkaldte nationale udviklingsplan. Der er altså tale om en tæt irakisk inddragelse i planlægningen og gennemførelsen af projekterne, og det er et helt centralt element i den danske strategi.

De største udfordringer på genopbygningsområdet er dels sikkerhedssituationen, som jeg har været inde på, dels at sikre den nødvendige kapacitet hos de irakiske myndigheder. Det er nødvendigt at sikre, at pengene til genopbygning bliver anvendt optimalt. Det kræver øget fokus på kapacitetsopbygning af den irakiske centraladministration, der på flere områder er alt for svag.

Kl. 15.55

Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at oplyse om forberedelserne af den internationale konference Iraq Compact. Det primære fokus i Iraq Compact er Iraks økonomiske udvikling over de kommende 5 år, dog med inddragelse af politiske og sikkerhedsmæssige spørgsmål som nødvendige forudsætninger for at gennemføre en sådan plan.

Forhandlingerne om partnerskabet nærmer sig sin afslutning. En international konference, hvor samarbejde kan lanceres, ventes gennem-